

Витрати на мобільний зв'язок захистили. Рішення апеляційного суду

Раніше нашою Компанією повідомлялось про перебіг судової справи в першій інстанції щодо неправомірності прийнятих податковим органом податкових повідомлень-рішень в справі по мобільному зв'язку.

06.05.2014р. відбувся апеляційний розгляд справи за апеляцією податкового органу. Вінницький окружний апеляційний суд підтвердив законність рішення суду першої інстанції. Безумовно, – попереду слід чекати касаційного оскарження зі сторони податківців. Втім, друга перемога над безпідставною позицією податкового органу з вимогами надання *роздруківок телефонних розмов, наказів, змісту телефонних розмов*, імовірно, внесе свій внесок в справу викоренення практики «натягування» порушень і сум донарахувань по актах перевірок.

Зміст рішення подаємо нижче:

ВІННИЦЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Справа № 824/17/14-а

Головуючий у 1-й інстанції: Анісімов О.В.

Суддя-доповідач: Ватаманюк Р.В.

У Х В А Л А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

06 травня 2014 року

м. Вінниця

Вінницький апеляційний адміністративний суд у складі колегії:

головуючого-судді: Ватаманюка Р.В.

суддів: Білоуса О.В. Мельник-Томенко Ж. М.

розглянувши в порядку письмового провадження апеляційну скаргу державної податкової інспекції у м. Чернівцях Головного управління Міндоходів у Чернівецькій області на постанову Чернівецького окружного адміністративного суду від 24 лютого 2014 року у справі за адміністративним позовом ОСОБА_2 (далі – позивач) до державної податкової інспекції у м. Чернівцях Головного управління Міндоходів у Чернівецькій області (далі – відповідач) про визнання протиправними і скасування податкових повідомлень-рішень , –

В С Т А Н О В И В :

Позивач звернувся до суду з адміністративним позовом до відповідача в якому просив: скасувати податкові повідомлення – рішення від 24.12.2013 року №0013951701, №0013961701, №0013971701.

Постановою Чернівецького окружного адміністративного суду від 24.02.2014 року адміністративний позов задоволено в повному обсязі: визнано протиправними та скасовано податкові повідомлення-рішення №0013961701, №0013951701, №0013971701 від 24.12.2013 року.

Не погоджуючись із рішенням суду першої інстанції, відповідач подав апеляційну скаргу, в якій просить суд скасувати вказане рішення та прийняти нову постанову, якою відмовити в задоволенні позову.

Сторони в судовому засіданні не з'явилися, про час та дату слухання справи повідомленні належним чином. При цьому позивачем надано заяву про розгляд справи в порядку письмового провадження та заперечення на апеляційну скаргу.

Враховуючи, що в матеріалах справи достатньо письмових доказів для правильного вирішення апеляційної скарги, а особиста участь сторін в судовому засіданні – не обов'язкова, колегія суддів у відповідності до п. п. 1, 2 ч. 1 ст. 197 КАС України визнала можливим проводити апеляційний розгляд справи в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами.

Перевіливши матеріали справи та доводи апеляційної скарги, колегія суддів вважає, що апеляційну скаргу необхідно залишити без задоволення, з таких підстав.

Відповідно до ч. 1 ст. 195 КАС України, суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення суду першої інстанції в межах апеляційної скарги.

Судом першої інстанції вірно встановлено, що податковим органом проведена документальна планова перевірка позивача щодо своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати податків і зборів, виконання вимог валютного та іншого законодавства за період з 01.04.2010 року по 31.12.2012 року дотримання законодавства щодо укладення трудового договору, оформлення трудових відносин з працівниками, правильності нарахування, обчислення та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за період з 01.04.2010 року по 31.12.2012 року. За наслідками перевірки винесено акт перевірки від 12.12.2013 року №1918/21-12-17-01-18/НОМЕР_1 яким встановлено порушення вимог податкового законодавства, зокрема порушення вимог п. 6 ст. 128 ГК України, п.п. 19.1 та п.п. 19.1 в п. 19.1 ст. 19 Закону України "Про податок з доходів фізичних осіб", п. 139.1 ст. 139, п. 177.2, п. 177.4 та п. 177.10 ст. 177, п. 198.5 ст. 198 ПК України, п. 2 ст. 7 Закону України "Про збір та облік

єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" в частині не ведення позивачем обліку доходів і витрат за перевіряємий період, заниження валового доходу та відображення недостовірних даних в деклараціях про доходи за 2010 року за рахунок неналежного ведення обліку доходів і витрат, віднесення до складу валових витрат, витрати не пов'язаних з провадженням господарської діяльності, невірного визначення суми чистого (оподатковуваного) доходу за період з 01.04.2010 року по 31.12.2012 року, віднесення до складу податкового кредиту витрат по операціях не пов'язаних з господарською діяльністю, заниження бази оподаткування єдиним внеском у 2011-2012 роках. У зв'язку із зазначеним відповідачем прийняті податкові повідомлення-рішення від 24.12.2013 року №0013951701 про збільшення суми грошового зобов'язання за платежем податок на доходи фізичних осіб на суму 6541 грн. 21 коп., з них за основним платежем 5549 грн. 35 коп., за штрафними санкціями 991 грн. 86 коп.; №0013961701 яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з ПДВ у розмірі 4648 грн. 00 коп. та застосовано штрафну санкцію 1162 грн. 00 коп.; №0013971701 яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування у розмірі 9178 грн. 08 коп. та застосовано штрафну санкцію 458 грн. 90 коп.

Також встановлено, що зміст виявлених порушень полягав у тому, що позивачем формувались валові витрати та податковий кредит за рахунок операцій, не пов'язаних з господарською діяльністю, а також при визначенні валового доходу, позивачем помилково не у повному обсязі враховано суму отриманих коштів на розрахунковий рахунок, що призвело до заниження валового доходу та відображення недостовірних даних в деклараціях про доходи за 2010 рік.

В обґрунтування апеляційної скарги відповідач посиляється на порушення судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права.

Колегія суддів не погоджується з посиланнями апелянта з

таких підстав.

Як вірно встановлено судом першої інстанції, підставою для донарахування грошового зобов'язання з податку на доходи фізичних осіб став висновок ДПІ про те, що позивачем до складу валових витрат у податкових деклараціях включено суми витрат, які сформовані за рахунок отримання послуг мобільного зв'язку ПрАТ "МТС", при цьому позивачем для перевірки не надано документи, які б підтвердили, що дані послуги пов'язані зі здійсненням господарської діяльності, а також те, що на розрахунковий рахунок платника в установах банку у 2010 році надійшли кошти від здійснення торгівельної діяльності деталями та приладдям для автотранспортних засобів у сумі 921341,25 грн., при цьому до валових доходів позивачем включено 912233,27 грн. (не включено 9107,98 грн.), що призвело до заниження валового доходу та відображення недостовірних даних в деклараціях про доходи за 2010 рік.

Також встановлено, що позивач є фізичною особою-підприємцем, який перебуває на обліку у ДПІ як платник податків. Згідно акту перевірки в період з 01.04.2010 року по 31.12.2012 року позивач знаходився на загальній системі оподаткування, здійснював діяльність з ремонту і технічного обслуговування машин і устаткування промислового призначення, роздрібну торгівлю деталями та приладдям для автотранспортних засобів.

З метою отримання прибутку, позивач в умовах сучасних ринкових правил має діяти оперативно (знаходження нових постачальників, покупців, отримувачів послуг), що обумовлює необхідність використання мобільного зв'язку для швидкого прийняття управлінських рішень, спілкування в період відряджень та безпосередньо самого зв'язку із підприємствами-постачальниками, клієнтами, працівниками підприємства.

У зв'язку із зазначеним, 27.11.2006 року позивач уклав із закритим акціонерним товариством "Український мобільний зв'язок" договір №3215025 5.22384 про надання мобільного зв'язку та з ПрАТ "МТС" договори про надання послуг рухомого

(мобільного) телефонному зв'язку від 19.03.2012 р. № 5737759/5.22384 та № 5737774/5.22384 (з додатковими угодами до них №№5174052, 5174057, 5283051), відповідно до яких ПрАТ "МТС" (закрите акціонерне товариство "Український мобільний зв'язок") зобов'язується надавати послуги мобільного зв'язку, а абонент зобов'язується приймати та оплачувати отримані послуги мобільного зв'язку.

Господарські операції про надання мобільного зв'язку підтверджуються наданими до матеріалів справи копіями первинної документації за спірний період, а саме: рахунки за телекомунікаційні послуги ПрАТ "МТС Україна"; податкові накладні; виписки, які підтверджують оплату за надані телекомунікаційні послуги ПрАТ "МТС Україна".

Як вірно встановлено судом першої інстанції, первинні документів оформленні відповідно до вимог Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" та ПК України. Крім того в судді першої інстанції, представник відповідача пояснив, що дані господарські операції, щодо отримання мобільних послуг носили реальний характер.

Відповідно до п.п. 14.1.27 п. 14.1 ст. 14 ПК України під витратами розуміють суму будь-яких витрат платника податку у грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, здійснюваних для провадження господарської діяльності платника податку, в результаті яких відбувається зменшення економічних вигод у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, внаслідок чого відбувається зменшення власного капіталу (крім змін капіталу за рахунок його вилучення або розподілу власником).

Аналогічний за змістом припис містився у ст. 5 Закону України "Про оподаткування прибутку підприємств".

Підпунктом 139.1.9 п. 139.1 ст. 139 ПК України передбачено, що не включаються до складу витрат витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими первинними документами, обов'язковість ведення і зберігання яких

передбачена правилами ведення бухгалтерського обліку та нарахування податку.

Відтак суд першої інстанції, вірно встановив, що витрати понесені позивачем у зв'язку із отриманням послуг мобільного зв'язку відповідно до вище перелічених первинних документів правомірно включені до складу витрат, а тому податкове повідомлення-рішення №00139551701 від 24.12.2013 р. є протиправним та підлягає скасуванню.

Щодо податкового повідомлення-рішення №0013961701 від 24.12.2013 року, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з ПДВ.

Підставою для прийняття оскаржуваного рішення стало те, що позивачем до складу податкового кредиту віднесенні суми ПДВ сплачені по операціям, які непов'язані з його господарською діяльністю, а саме отримання послуг мобільного зв'язку від ПрАТ "МТС".

Предметом доказування у відповідній категорії спорів є реальність господарських операцій, що є підставою для виникнення права на податковий кредит та/або бюджетне відшкодування.

Як вже вірно встановлено, господарські операції між позивачем та ПрАТ "МТС" щодо послуг мобільного зв'язку, пов'язані із господарською операцією позивача, мали реальних характер, а тому така позиція відповідача є необґрунтованою.

Відповідно до п. 198.1 ст. 198 ПКУ України право на віднесення сум податку до податкового кредиту виникає у разі здійснення операцій з придбання або виготовлення товарів (у тому числі в разі їх ввезення на митну територію України) та послуг.

Датою виникнення права платника податку на віднесення сум податку до податкового кредиту вважається дата тієї події, що відбулася раніше: дата списання коштів з банківського рахунка платника податку на оплату товарів/послуг; дата отримання

платником податку товарів/послуг, що підтверджено податковою накладною (пункт 198.2 статті 198 Податкового кодексу України).

Пунктом 198.3 статті 198 ПК України передбачено, що податковий кредит звітного періоду визначається виходячи із договірної (контрактної) вартості товарів (послуг), але не вище рівня звичайних цін, визначених відповідно до ст. 39 цього Кодексу, та складається із сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою пунктом 193.1 статті 193 цього Кодексу, протягом такого звітного періоду у зв'язку з придбанням або виготовленням товарів (у тому числі при їх імпорті) та послуг з метою їх подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку.

Датою виникнення права платника податку на податковий кредит згідно із п. 198.2 ст. 198 ПК України вважається дата здійснення першої з подій: або дата списання коштів з банківського рахунку платника податку в оплату товарів (робіт, послуг), дата виписки відповідного рахунку (товарного чека) – в разі розрахунків з використанням кредитних дебетових карток або комерційних чеків; або дата отримання податкової накладної, що засвідчує факт придбання платником податку товарів (робіт, послуг).

Аналогічні положення містяться в Законі України “Про податок на додану вартість”.

Оскільки податкова накладна є звітним податковим документом і одночасно розрахунковим документом, що дає право покупцю, зареєстрованому як платник податку, на включення до податкового кредиту витрат з податку на додану вартість, а також те, що позивачем придбавались послуги, які пов'язані з його господарською діяльністю, то наявність отриманих від контрагента податкових накладних, є підставою для включення сум податку на додану вартість до складу податкового кредиту.

По-скільки первинна документація оформлена відповідно вимог чинного законодавства ніяких зауважень, що неточностей та повноти їх оформлення відповідачем не наведено, то суд першої інстанції дійшов вірного висновку про визнання протиправним та скасування податкового повідомлення-рішення №0013961701 від 24.12.2013 року.

Щодо податкового повідомлення-рішення №0013971701 від 24.12.2013 року, яким позивачу занижено базу оподаткуванням єдиним внеском, у зв'язку із включенням до витрат сум сплачених по операціях, які непов'язані з його господарською діяльністю за отримання послуг мобільного зв'язку від ПрАТ "МТС".

Як вже вказано господарські операції між позивачем та ПрАТ "МТС" щодо послуг мобільного зв'язку, пов'язані із господарською операцією позивача, мали реальний характер.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст.7 Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" єдиний внесок для фізичних осіб-підприємців нараховуються, які перебувають на загальній системі оподаткування на суму доходу (прибутку), отриманого від їх діяльності, що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб, та на суму доходу, що розподіляється між членами сім'ї фізичних осіб – підприємців, які беруть участь у провадженні ними підприємницької діяльності. При цьому сума єдиного внеску не може бути меншою за розмір мінімального страхового внеску за кожну особу за місяць, у якому отримано дохід (прибуток).

Судом першої інстанції вірно встановлено та не спростовано відповідачем в обґрунтуванні апеляційної скарги, що за перевіряємий період позивачем правильно було визначено базу для нарахування єдиного внеску та відповідно сплачено єдиний внесок.

Також, відповідачем в суді першої та апеляційної інстанції не

наведено жодного порушення позивачем вимог Закону України “Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування”.

Підпунктом 21.1.1 п. 21.1 ст. 21 ПК України визначено, що податковий орган зобов’язаний дотримуватися Конституції України та діяти виключно у відповідності з цим Кодексом та іншими законами України, іншими нормативними актами.

Посадові особи ДПІ при прийнятті рішень у т.ч. податкових повідомлень-рішень, зобов’язані виходити із наявності в діяльності платника податків об’єктивних порушень вимог податкового законодавства, які задокументовані актом перевірки.

Згідно Порядку оформлення результатів документальних перевірок з питань дотримання податкового, валютного та іншого законодавства (далі – Порядок), затвердженого наказом Державної податкової адміністрації України від 22.12.2010 р., №984 під актом перевірки розуміють службовий документ, який підтверджує факт проведення документальної перевірки фінансово-господарської діяльності платника податків і є носієм доказової інформації про виявлені порушення вимог податкового, валютного та іншого законодавства, контроль за дотримання якого покладено на органи державної податкової служби.

Відповідно до п.п. 5.6 Порядку в акті перевірки викладаються всі суттєві обставини фінансово-господарської діяльності платника податків, які мають відношення до фактів виявлених порушень. При цьому ці порушення в акті перевірки викладаються чітко, об’єктивно та в повній мірі із посиланням на первинні або інші документи, які зафіксовані в бухгалтерському та податковому обліку, що підтверджують наявність зазначених фактів.

Згідно положень ПК України, а також враховуючи принципи прийняття суб’єктом владних повноважень рішень, які викладенні

у ч. 3 ст. 2 КАС України, не допускається прийняття рішень, у т.ч. податкових повідомлень-рішень на підставі припущень, які не підтверджуються відповідними доказами.

Таким чином, суд першої інстанції дійшов вірного висновку, що податкове повідомлення-рішення №0013971701 від 24.12.2013 року є протиправним та підлягає скасуванню.

З огляду на викладене, колегія суддів вважає, що судом першої інстанції правильно застосовані норми матеріального та процесуального права, а доводи апеляційної скарги не спростовують висновку суду першої інстанції.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 198, ст. 200 КАС України, суд апеляційної інстанції залишає скаргу без задоволення, а постанову суду – без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції правильно встановив обставини справи та ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права. Не може бути скасоване правильне по суті рішення суду з одних лише формальних підстав.

Керуючись ст.ст. 160, 167, 195, 196, 198, 200, 205, 206, 212, 254 КАС України, суд –

У Х В А Л И В :

Апеляційну скаргу державної податкової інспекції у м. Чернівцях Головного управління Міндоходів у Чернівецькій області залишити без задоволення, а постанову Чернівецького окружного адміністративного суду від 24 лютого 2014 року – без змін.

Ухвала суду набирає законної сили в порядку та в строки, передбачені ст. ст. 212, 254 КАС України.

Головуючий

Ватаманюк Р.В.

Судді

Білоус О.В.

Мельник-Томенко Ж. М.

Департамент юридичних та корпоративних послуг

Компанія «Вікторія»